

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D., ve věci

žalobkyně: L. P., s. r. o., IČO X
sídlem X
zastoupena advokátem Mgr. Martinem Blaškem, LL.M.
sídlem Olbrachtova 1334/27, 710 00 Ostrava

proti
žalovanému: Celní úřad Olomouckého kraje
sídlem Blanická 19, 772 71 Olomouc

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 9. 2019, č. j. 86931-11/2019-580000-12, ze dne 24. 10. 2019, č. j. 81906-12/2019-580000-12, ze dne 19. 11. 2019, č. j. 94940-11/2019-580000-12 a ze dne 18. 11. 2019, č. j. 94967-11/2019-580000-12

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Ve dnech 21. 8. 2019, 5. 9. 2019 a 3. 10. 2019 provedla kontrolní skupina žalovaného dle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“) ve čtyřech žalobkyní užívaných provozovnách v Šumperku („B. D.“, „B. B. s.“, „B. B.“ a „E. P.“), kontrolu dodržování zákona o hazardních hrách, při nichž po provedených

kontrolních nákupech pojala důvodné podezření, že žalobkyně prostřednictvím technických hracích zařízení (dále jen „THZ“) typu „*Explorer*“, „*Expressio*“ a „*Futura*“ provozuje technické hry ve smyslu § 42 odst. 1 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o hazardních hrách“), jež naplňují znaky hazardní hry podle § 3 odst. 1 a 2 písm. e) téhož zákona, aniž disponuje potřebným povolením. Na základě uvedených zjištění žalovaný předmětná THZ (včetně souvisejících listin a v jednom případě také wifi routeru) zadržel a jelikož na místě přítomná osoba, která měla věc u sebe, na výzvu k vydání věci vždy odmítla předmětná THZ vydat, žalovaný tyto věci také ihned odňal. O obojím, tj. zadržení i odnětí vždy v den provedení kontroly sepsal úřední záznamy, které žalobkyni doručil.

2. Žalobkyně podala ve všech čtyřech případech proti uvedeným úředním záznamům námitky, které ředitel žalovaného podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách žalobou napadenými rozhodnutími, specifikovanými ve výroku, zamítl.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně se čtyřmi samostatnými žalobami domáhala zrušení všech čtyř rozhodnutí žalovaného. Jelikož všechny žaloby směřovaly proti rozhodnutím ve skutkově souvisejících věcech, žalovaný všechna rozhodnutí shodně odůvodnil a žalobkyně proti nim uplatnila tytéž žalobní body, soud věci usnesením ze dne 9. 4. 2021, č. j. 65 A 90/2019-21 spojil ke společnému projednání. Konkrétní žalobní body soud stručně shrnuje takto:
 - a) žalovaný se nevypořádal s námitkami, pouze zopakoval předchozí závěry a úvahy o tom, že prostřednictvím předmětných THZ došlo v rozporu se zákonem o hazardních hrách k provozování technické hry ve smyslu § 3 a § 42 tohoto zákona bez povolení, a to bez odkazu na konkrétní důkazy;
 - b) žalovaný nesprávně identifikoval žalobkyni jako kontrolovanou osobu, kterou může být pouze osoba, již ze zákona o hazardních hrách vyplývají práva a povinnosti;
 - c) žalovaný porušil § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť rozhodnutí záviselo na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, tudíž bylo nutné ustanovit znalce, který by po posouzení softwaru předmětných THZ posoudil, zda v nich provozované hry používají ke svému fungování prvek náhody či nikoli. Rozhodnutí jsou však založená jen na laickém posouzení her pracovníků žalovaného;
 - d) nejedná se o hazardní hru, neboť koncept všech tří typů herních zařízení nesplňuje prvek náhody jakožto definiční znak hazardní hry. Úspěch ve hře totiž neurčuje náhodná okolnost, nýbrž okolnost ovlivnitelná sázejícím a jeho vlastními znalostmi uplatněnými ve vědomostním kvízu. V případě správné odpovědi získá sázející výhru, v případě špatné odpovědi o vklad přijde. Kdykoliv v průběhu hry může sázející hru ukončit. Herní zařízení nezaručují návratnost vkladu, což by nemělo být zaměňováno se závislostí výhry či prohry ve hře na náhodné okolnosti, jak to vyžaduje zákon o hazardních hrách, který ve svém § 3 odst. 1 uvádí, že definičním znakem hazardní hry je, že náhoda rozhoduje o výhře či prohře jako takové, nikoli pouze o výši výhry. Žalobkyně tudíž k provozování předmětných zařízení nepotřebovala žádné povolení a nebyl dán důvod pro jejich zadržení a odnětí;
 - e) není zřejmé, jakým způsobem probíhala kontrolní hra (kolik kontrolních her bylo realizováno, kolik bylo vsazeno, kolik otázek bylo zodpovězeno, kolik z toho správně a

kolik nesprávně, jaká byla výše vkladu a výše výhry u správně zodpovězených otázek atd.), což žalobkyni znemožnilo napadnout správnost závěrů konkrétními argumenty v návaznosti na popis realizovaných kontrolních her, které pracovník žalovaného jen nepřezkoumatelně konstatuje;

- f) v odůvodnění závěru o náhodnosti výhry jsou uvedeny neurčité pojmy a není z něho zřejmé kdo, kde a jak měl nastavit náhled a jak takové nastavení vede k náhodnému výsledku v konkrétní hře a celkově je toto zdůvodnění nepochopitelné a zcela nedostatečné;
- g) žalovaný porušil pravidla o dvojím výkladu veřejnoprávní normy, principu in dubio libertate a doktríny materiálního právního státu - viz nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 14/07.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žalob. Ve vyjádřeních odkázal na judikaturu, již byly řešeny v podstatných rysech shodné žalobní námitky. K zadržení THZ dle žalovaného stačilo důvodné podezření, že jejich prostřednictvím byly neoprávněně provozovány hazardní hry. Toto podezření vyplynulo z provedených kontrolních her, což je výslovně v napadených rozhodnutích uvedeno včetně popisu, jak se hry jevily z pohledu hráče. Posouzení, zda se toto podezření potvrdí, či nikoliv je předmětem až navazujícího správního řízení a nemůže být předmětem prováděné kontroly, tím méně zajišťovacího úkonu. Znalce nebylo nutné ustanovit, neboť prvek náhody se posuzuje z pohledu hráče a na fungování softwaru nezáleží. Co konkrétně mělo odporovat nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 14/07 žalobkyně neuvedla. Námitka nesprávné identifikace kontrolované osoby dle žalovaného postrádá bližší argumentaci. Posoudí-li ji však žalovaný optikou obsahu námitek proti zadržení, kdy žalobkyně uvedla, že není provozovatelem ani vlastníkem THZ a prostory, ve kterých byla herní zařízení umístěna, přenechává k umístění společnosti C. C. M., s. r. o., pak je třeba uvést, že povinnost podle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách porušuje každá osoba, která bez povolení i jen vykonává dílčí činnosti ve smyslu § 5 téhož zákona. Takových osob ve vztahu k stejnému THZ může být současně několik. Neoprávněným provozovatelem hazardní hry tak může být dle žalovaného každá osoba splňující podmínky provozování hazardní hry ve smyslu § 5, nikoli jen držitel povolení ve smyslu § 6 zákona o hazardních hrách, který se u nelegálního provozování nevyskytuje. Žalobkyně byla určena jako kontrolovaná osoba s ohledem na to, že THZ byla umístěna v prostorách jejích provozoven. V kombinaci s vlastnostmi THZ je to pak právě žalobkyně, kdo přinejmenším vykonává dílčí činnosti organizačního, finančního nebo technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a ze zajištěním vlastního provozu ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách.

C) Posouzení věci krajským soudem

- 5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
- 6. Při jednání soudu dne 20. 4. 2021 žalobkyně znovu zdůraznila, že žalovaný nevzal v potaz skutečnost, že žalobkyně není provozovatelem hazardních her, nýbrž toliko nájemcem prostor provozoven. V rozhodnutích jí schází odborný názor, proč se jedná o hazardní hry.

7. Na úvod vlastního posouzení krajský soud uvádí, že žalobkyně kromě konkrétních žalobních bodů v úvodu žalob uvedla, že napadená rozhodnutí ředitele žalovaného i úřední záznamy jsou nezákonné, resp. trpí závažnými vadami, jelikož žalovaný nezjistil řádně skutkový stav, nesprávně skutky právně posoudil, v rámci posouzení překročil meze správního uvážení, rozhodl v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí, z výroků rozhodnutí není dle žalobkyně zřejmé, jakými podklady se žalovaný řídil, neboť skutkové závěry jsou převážně spekulativní, tudíž jsou rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
8. Řízení o žalobě je ovládáno dispoziční zásadou, a je tedy na žalobci, aby vymezil rozsah soudního přezkumu a uvedl žalobní body. Jak konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS: *„Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu velhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.“* Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je dle rozšířeného senátu *„důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínky, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření.“*
9. V dalším z rozsudků rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl: *„[l]ičení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem.“*
10. Výše uvedené úvodní shrnutí v žalobách však krajský soud považuje právě za pouhý výčet typových nesprávností (některých nadto zjevně zcela neodpovídajících obsahu rozhodnutí – viz překročení mezí správního uvážení, po které žalovanému nebyl dán právní úpravou žádný prostor), nikoli skutkově a právně individualizovaná tvrzení o nezákonnostech či procesních vadách. Je na žalobci, aby našel konkrétní důvody nezákonnosti v jeho věci, nikoliv na soudu, aby na základě zcela obecných výtek provedl všeobsahující přezkum a sám dohledal konkrétní okolnosti zakládající nezákonnost rozhodnutí – takový přístup by byl v rozporu s dispoziční zásadou, která ovládá řízení ve věcech správního soudnictví. Krajský soud se proto níže vypořádává toliko s žalobními body, které žalobkyně alespoň částečně konkretizovala.
11. Prvním z těchto žalobních bodů je nevypořádání odvolacích námitek a pouhé zopakování závěrů o provozování hazardní hry bez odkazu na konkrétní důkazy. Krajský soud uvádí, že dle konstantní judikatury správních soudů lze rozhodnutí odvolacího správního orgánu v souvislosti s vypořádáváním odvolacích námitek označit za nepřezkoumatelné tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat.

12. Z obsahu předložených správních spisů krajský soud zjistil, že v úředních záznamech o zadržení předmětných THZ žalovaný uvedl, že „*existuje důvodné podezření, že v souvislosti s užíváním technického herního zařízení založeného na náhodném principu (...), naplňujícího znaky podle ustanovení § 3 odst. 1 a 2 písm. e) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“) a věci spojených s provozováním hazardních her, viz tabulka (...) dochází k porušování zákona o hazardních hrách tím, že kontrolovaná osoba provozuje hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení dle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách.*“ Žalobkyně v námitkách proti předmětným úředním záznamům uvedla: „*Pokud teoreticky připustíme, že správní orgán kontroloval plnění povinností dle zákona o hazardních hrách, i když konkrétní technická zařízení pod literu tohoto zákona nespádají, společnost L. P., s. r. o. není provozovatelem ani vlastníkem těchto zařízení, předmětný prostor, kde byla zařízení umístěna, přenechává k umístění technického zařízení jinému subjektu dle zajištěné smlouvy o spolupráci (popř. smlouvy o nájmu prostoru sloužícího k podnikání) a tento subjekt, společnost C. C. M., s. r. o. je tedy provozovatelem zařízení.*“ Obsahem stručných námitek žalobkyně tedy bylo především tvrzení, že žalobkyně je neoprávněně označována za provozovatele předmětných her, ačkoli jím je ve skutečnosti společnost C. C. M., s. r. o. Z uvedené citace lze za námitku vůči závěru o hazardní povaze her označit toliko pasáž „*i když konkrétní technická zařízení pod literu tohoto zákona nespádají*“, v níž však nejsou obsaženy žádné konkrétní argumenty proti závěru žalovaného o hazardní povaze předmětných her, tj. proti závěru, že se jedná o hry, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o HH. V druhé části námitek (odst. III.) pak žalobkyně vytkla žalovanému, že neměl dostatek informací, aby mohl rozhodnout na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Ani v této části však žalobkyně neuvedla, které skutečnosti měl žalovaný pominout, či které skutečnosti stran znaků předmětných her měly kontrolní skupině uniknout a vyvracet závěr o jejich hazardní povaze. Za popsané situace nelze žalovanému vytýkat, že většinu obsahu napadených rozhodnutí věnoval vysvětlení předběžné povahy institutu zadržení věci a odůvodnění závěru, proč považoval žalobkyni za dozorovanou osobu, a nevěnoval se v podrobnostech obhajobě závěru o hazardní povaze předmětných her, jelikož tato nebyla žádnými konkrétními námitkami zpochybněna.
13. V rozhodnutí ze dne 27. 9. 2019, č. j. 86931-11/2019-580000-12 (věc sp. zn. 65 A 90/2019) žalovaný uvedl: „*K zadržení věci postačí důvodné podezření, že se jedná o věc, v souvislosti s jejímž užíváním dochází k porušování ZoHH. Důvodné podezření v tomto konkrétním případě vyplývá ze souvislosti následujících okolností: K adrese provozovny Hlavní třída 2802/16, Šumperk, se ke dni 5. 9. 2019 nevztahovalo žádné povolení herního prostoru opravňující kohokoli provozovat na tomto místě technická zařízení technické hry. Základní průběh her na zadržených THZ Explorer a Expressio, jak jej zachytil celní úřad při kontrolní hře/nákupu, probíhá v základních rysech shodně jako u klasických válcových her (dílčí výhra či prohra po jednotlivém otočení „válců“ záleží na vzájemné kombinaci zobrazených symbolů). Prvotní zjištění celního úřadu nasvědčují tomu, že z pohledu hráče je prohra nebo výhra věcí náhody, neboť, přes tvrzení uvedená v návodech ke hře, v praxi nelze pomocí funkce „náhled“ zjistit následující dílčí herní „výsledky“ otočení „válců“ a rozhodovat se o dalším průběhu hry na základě takových zjištění, jelikož hráč v průběhu hry neví, jaká je jeho aktuální pozice v pevné posloupnosti dílčích „výsledků“. Nalezení aktuální pozice je při tom prakticky nereálné, resp. je věcí náhody s velmi nízkou pravděpodobností, a to s ohledem na stotisícový až mnohamilionový celkový počet dílčích „výsledků“ a zobrazení pouhých devíti či deseti dílčích „výsledků“ v jednom*

kroku. Celnímu úřadu je z poznatků z úřední činnosti orgánů celní správy známo, že THZ Futura (u něhož se hra nepodařilo spustit) fungují na podobném principu jako THZ Explorer a Expressio. Zadržaná THZ byla zapojena do elektriny, byla volně k dispozici návštěvníkům provozovny, přičemž nabízené hry byly podmíněny vložím hotovosti (sázky) do THZ.“ Toto zdůvodnění existence důvodných pochybností o hazardní povaze předmětných her považuje krajský soud s ohledem na uvedenou vágnost námitek žalobkyně za dostatečné.

14. V dalších třech napadených rozhodnutích (ze dne 24. 10. 2019, 18. 11. 2019 a 19. 11. 2019) již ředitel žalovaného uvedený stručný rozbor her neuvedl, nýbrž se již omezil na konstatování, že „zadržaná THZ byla zapojena do elektriny, byla volně k dispozici návštěvníkům provozovny, nabízené hry byly podmíněny vložím hotovosti (sázky) do THZ zachycený průběh her nasvědčuje tomu, že se jedná o další z řady technických her, jejichž hazardní povaha je na první pohled nejasná, v žádném případě však není vyloučena.“ Toto konstatování již sice za přezkoumatelné samo o sobě nelze označit, avšak s přihlédnutím k tomu, že se jednalo o rozhodnutí adresovaná též kontrolované osobě, týkalo se totožných herních zařízení, toliko umístěných v jiných provozovnách žalobkyně, a v prvním rozhodnutí o námitkách ředitel žalované průběh her výše citovaným způsobem popsal, lze je jako přezkoumatelná akceptovat. Ostatně žalobkyně i ve věcech sp. zn. 65 A 5/2020 a 65 A 6/2020 (body 5.3 žalob) vytýkala žalovanému neurčitost pojmů, s nimiž pracuje v odůvodnění závěru o náhodnosti výhry („náhled“, protočení „válců“ atd.), ačkoli s těmito pojmy pracoval ředitel žalovaného toliko v rozhodnutí ze dne 27. 9. 2019. I sama žalobkyně tedy zřetelně považovala úvahy ředitele žalované, zmíněné v „pilotním“ rozhodnutí, za platící i pro ostatní případy.
15. Současně obsah rozhodnutí vyvrací žalobní námitku žalobkyně, že by žalovaný své závěry učinil bez odkazu na konkrétní důkazy, neboť žalovaný ve všech přezkoumávaných rozhodnutích výslovně odkázal na zachycení průběhu kontrolních her členy kontrolní skupiny. Součástí všech správních spisů jsou pak nejen audiovizuální nahrávky průběhu těchto kontrolních her, ale také písemné záznamy, kde je průběh jednotlivých kontrolních her podrobně popsán. Rozsah i obsah vypořádání se žalovaného s námitkami žalobkyně tak v posuzovaných případech dle závěru krajského soudu odpovídal rozsahu a obsahu uplatněných námitek, a tudíž nelze považovat rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů žalobní bod a) je tak nedůvodný.
16. Krajský soud rovněž nesouhlasí s žalobkyní, že by žalovaný porušil § 56 správního řádu neustanovením znalce pro posouzení přítomnosti prvku náhody v posuzovaných hrách. Jak žalovaný poznamenal ve vyjádřeních k žalobám, obdobnou námitkou se již zabýval Nejvyšší správní soud, který v odst. 17 rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 As 171/2018-55 uvedl: „NSS nesouhlasí se stěžovatelkou, že si žalovaný měl vyžádat zpracování znaleckého posudku. Jednak by to ve fázi vyřizování námitek proti opatření o zadržení věci bylo neúčelné a v rozporu s účelem předběžného opatření o zadržení věci, především však ustanovení znalce zpravidla není nutné ani k posouzení sporné otázky ve správním řízení. Pro posouzení přítomnosti prvku náhody je totiž rozhodující, jaký je průběh hry z pohledu hráče a jak se technická zařízení projevují „navenek“, nikoli fungování hardwarového či softwarového vybavení herních zařízení (srov. odst. 22-25 rozsudku NSS ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018-32).“ S uvedeným závěrem se zdejší soud zcela ztotožňuje a žalobní bod c) tudíž hodnotí jako mylný. Současně názor Nejvyššího správního soudu odpovídá i na námitku žalobkyně, že nemůže být pro posouzení věci relevantní, jak se hra jeví hráči. Právě tato skutečnost je totiž zcela rozhodující.

17. V žalobním bodu d) žalobkyně popsala důvody, pro které dle jejího názoru neumožňovala zadržená THZ hraní hazardních her ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o HH. Jak soud uvedl výše, žádná z uvedených tvrzení však žalobkyně neuvedla v námitkách proti úředním záznamům o zadržení předmětných her a jedná se o tvrzení zcela nová a ničím nepodložená. Dále krajský soud uvádí, že uvedená tvrzení o přítomnosti vědomostního kvízu v uvedených hrách jsou v rozporu se zjištěními vyplývajícími z provedených kontrolních her. Krajský soud se seznámil se všemi audiovizuálními záznamy z předmětných kontrolních her i písemnými záznamy, obsahujícími jejich popis, které jsou součástí správních spisů, z nichž zjistil, že všechna zařízení, na nichž byly kontrolní hry realizovány, umožňovaly hraní typické válcové hry, při níž dílčí zisk či ztráta následuje po otočení symbolů, přičemž případnou nadstavbu v podobě vědomostního kvízu zřetelně nebylo nutné v rámci těchto her realizovat. Krajský soud tudíž uzavírá, že žalovaný učinil věcně správný závěr o tom, že v posuzovaných případech zde byly pro účely zadržení věci dle § 121 zákona o HH přítomen dostatek zjištění zavdávající důvodnou pochybnost o tom, že se o hazardní hry může jednat. Zadržené THZ se na první pohled chovaly jako běžné výherní hrací automaty a videozáznamy z kontrolních her demonstrují, že lze na nich i stejným způsobem hrát. Žalobní bod d) je tudíž také nedůvodný.
18. Krajský soud souhlasí se závěrem vysloveným v odst. 20 rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2020, č. j. 43 Af 11/2019-40, o tom, že zadržení zboží ani rozhodnutí o námitkách nepředjímá meritorní vyřešení otázky, zda je v souvislosti s užíváním zadrženého zboží porušován zákon o hazardních hrách, přičemž soudní přezkum rozhodnutí o námitkách proti zadržení věci má bránit případným excesům spočívajícím v zadržení věci, u níž neexistuje důvodné podezření z porušování zákona o hazardních hrách. Takový exces v posuzovaných případech nenastal. Komplexní posouzení otázky hazardní povahy hry, jak správně zdůraznil žalovaný v napadených rozhodnutích, přesahuje rámec samotného zadržení věci i rozhodnutí o námitkách a bude předmětem až dalších navazujících procesů.
19. K další námitce žalobkyně, že jí bylo znemožněno napadnout správnost závěrů žalovaného konkrétními argumenty, neboť v napadených rozhodnutích schází popis kontrolních her, uvádí krajský soud, že popis průběhu kontrolních her není obsahovou náležitostí úředního záznamu o zadržení THZ. Jak již soud opakovaně uvedl výše, byl průběh hazardních her zachycen na audiovizuálních záznamech a zevrubně popsán i v listinných záznamech, které jsou a v době běhu lhůty pro podání námitek proti úředním záznamům již byly součástí správních spisů. Žalobkyně tedy mohla již v námitkách proti úředním záznamům brojit konkrétními argumenty proti závěru o hazardní povaze předmětných her a vysvětlovat, které aspekty předmětných her svědčí o tom, že by se na jejich výsledku zásadně podílel prvek náhody, popř. v čem jsou zjištění učiněná z průběhu kontrolních her nesprávná, což však neučinila. Žalobní bod e) je tudíž také nedůvodný.
20. Namítá-li dále žalobkyně, že v odůvodnění závěru o náhodnosti výhry jsou uvedeny neurčité pojmy a není z něho zřejmé kdo, kde a jak měl nastavit „náhled“ a jak takové nastavení vede k náhodnému výsledku v konkrétní hře, neshledává krajský soud ani tuto námitku důvodnou. Krajský soud uvedenému popisu porozuměl. Ředitel žalovaného vycházel ze záznamu nazvaného „Monitoring 4. 9. 2019 – B. D., H. t. 2802/16A, X Š.“, v němž kontrolní skupina popsala průběh kontrolních her na THZ typu Explorer a Expressio a podrobně vysvětlovala, že ačkoli měly hry nabízet možnost náhledu („Prohlížeč seznamu sekvencí“) na další průběh hry, kde měla být aktuální kombinace

označena v náhledu červeně, kontrolní skupině se nepodařilo ani při projití dvou set náhledů aktuální pozici nalézt. Žalobní bod f) je tudíž také nedůvodný.

21. Odkaz žalobkyně na nález ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07, a tvrzení o postupu žalovaného v rozporu s jeho závěry byl v žalobách učiněn zcela obecně. Krajskému soudu není z obsahu žalob zřejmé, jak konkrétně měl žalovaný v obsahu žalobou napadených rozhodnutí postupovat proti závěrům Ústavního soudu o dvojím možném výkladu veřejnoprávní normy, principu in dubio libertate či doktríny materiálního prvního státu. Žalobkyně neobjasnila, která z vykládaných právních norem měla skýtat dvojí možnost výkladu. Žalobní bod je tak zcela lichý.
22. Závěrem krajský soud uvádí, že námitka nesprávné identifikace žalobkyně jakožto kontrolované osoby (žalobní bod b), nebyla v žalobách nijak zdůvodněna. Žalobkyně neuvedla konkrétní skutková ani právní tvrzení, jimiž by zpochybnila správnost postupu žalovaného, který s ní ve všech čtyřech případech zacházel jako s tzv. dozorovanou osobou. Jedná se tedy o nedostatečně konkrétní a soudnímu přezkumu nezpůsobilý žalobní bod. Stejně jako žalovaný se však i soud pro úplnost vyjádří k argumentům, které k této otázce snesla žalobkyně v námitkách proti úředním záznamům.
23. Obdobně vedenou argumentací se soudy rozhodující ve správním soudnictví již opakovaně v řízeních o žalobách týkajících se THZ zabývaly. Krajský soud v Ostravě v rozsudcích sp. zn. 25 Af 26/2019 a 25 A 207/2019, které jsou stejně jako rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), podrobně vyložil § 121 zákona o hazardních hrách a odlišil, jaká práva přiznává tento zákon tzv. *dozorované osobě* a jaká tzv. *osobě, která má věc v době zadržení u sebe*. Uvedený soud dovodil, že zatímco dozorovaná osoba může podat námitky proti opatření o zadržení věci, osobě, která má věc v době zadržení pouze u sebe, toto právo nesvědčí. Tvrzením, že žalobkyně neměla být považována za dozorovanou osobu, tak paradoxně podrývá vlastní aktivní legitimaci, neboť jestliže žalobkyni nenáleželo dle jejího závěru postavení kontrolované, resp. dozorované osoby, nemohlo se jejích veřejných subjektivních práv dotknout ani rozhodnutí ředitele žalovaného o námitkách, jelikož v takovém případě by o nich ředitel rozhodoval zcela nadbytečně.
24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 12. 2020 č. j. 5 As 3/2019-63, uvedl:

[34] Žalovaný vykonává ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách dozor nad dodržováním povinností stanovených zákonem o hazardních hrách; v této souvislosti je mimo jiné oprávněn zadržet věc, pokud nabude důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona, přičemž při zadržení věci a v souvislosti s ním jedná s osobou, která má věc v době zadržení u sebe. Dozorované osobě následně doručí úřední záznam o zadržení věci. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2020, č. j. 1 As 347/2019 – 38 [mj. se stejným stěžovatelem b) a v zásadě v obdobném kontextu], k výkladu zmíněných ustanovení konstatoval, že „z toho je patrné jednak to, že se vždy nemusí jednat o stejnou osobu, a jednak to, že dozorovaná osoba nemusí být přítomna výkonu dozoru ve fázi zadržení, resp. odnětí věci. Obě tyto osoby jsou povinny zadržanou věc dozorujícímu orgánu vydat, přičemž teprve při odmítnutí vydání vzniká oprávnění věc odejmout. Jen dozorovaná osoba je však povinna hradit náklady skladování zadržené věci a jen dozorovaná osoba má právo podat námitky proti uloženému opatření o zadržení věci.“

[35] V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl: „Zákon o hazardních hrách nestanoví výslovně, koho lze považovat za dozorovanou osobu.“ Odkázal proto na kontrolní

řád, který je obecnou úpravou výkonu kontroly (dozoru) orgány moci výkonné, jejíž zvláštní podmínky jsou zakotveny v zákoně o hazardních hrách: „Kontrolní řád pak rozlišuje jednak postavení kontrolované osoby a jednak povinné osoby. Povinnou osobou je podle jeho § 5 odst. 2 písm. a) osoba, která kontrolované osobě dodává nebo dodala zboží nebo ho od ní odebrala či odebírá, koná nebo konala pro ni práce, anebo jí poskytuje nebo poskytovala služby nebo její služby využívala či využívá, případně se na této činnosti podílí nebo podílela.“ Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „ten, kdo provozuje hazardní hru, tj. vlastním jménem vykonává činnost uvedenou v § 5 zákona o hazardních hrách, například i tím, že k tomu využívá věc, kterou je oprávněn držet, ať už na základě vlastnického práva, či práva odvozeného, je dozorovanou (kontrolovanou) osobou.“

[36] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že dozorovanou osobou ve smyslu § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách je osoba provozující hazardní hru ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, podle kterého se provozováním hazardní hry rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry. Tato osoba je jakožto dozorovaná osoba oprávněna podat námitky podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách.

[37] V nyní posuzované věci není sporu o tom, že osobou, která měla herní zařízení v době jeho zadržení u sebe, fyzicky se u něj nacházela, a tedy dle pojmosloví kontrolního řádu byla dozorovanou osobou, je stěžovatel a), byť tento fakticky pronajímá prostor pro provozování technických zařízení stěžovateli b). Obdobně jako v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 347/2019 – 38, lze proto uzavřít, že jestliže stěžovatel b) tvrdí, že je provozovatelem herních zařízení, svědčí mu právo podat námitky podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách; proti rozhodnutí o nich by pak stěžovatel b) byl oprávněn domáhat se ochrany ve správním soudnictví žalobou proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.“

25. Nejvyšší správní soud tedy dovodil, že dozorovanou osobou je osoba již na základě samotné skutečnosti, že má věc v době zadržení u sebe, tj. že se fyzicky nachází v její provozovně. Krajský soud s tímto závěrem ztotožňuje. Dozorovanou osobou dle zákona o hazardních hrách, resp. dle pojmosloví kontrolního řádu kontrolovanou osobou, je bezesporu osoba, u níž se celní úřad v mezích své působnosti rozhodl provádět kontrolu a která má v jejím průběhu u sebe věc, na niž je kontrola zaměřena. Takové osobě dle krajského soudu nelze upřít právo podat námitky proti zadržení věci. Krajský soud souhlasí s žalovaným také v tom, že určit míru zapojení majitele provozovny do provozování hry nemusí být snadné a že tedy ve fázi zadržování THZ plně postačuje důvodná pochybnost o tom, že osoba, v jejíchž prostorách se THZ nachází, může být provozovatelem THZ ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách. Žalovaný tudíž dle krajského soudu nepochybil, pokud s žalobkyní jako s dozorovanou osobou jednal.

D) Závěr a náklady řízení

26. Jelikož soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, žaloby podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Olomouc 20. dubna 2021

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu